

GRA DIENT

JARNÍ EDICE 2023

01. OBSAH	02
02. PROJEKTOVÝ TÝDEN	04
03. YES, PLEASE	06
04. VÝSTAVA ONDŘEJE SEKORY	10
05. GALERIE LUMIA	13
06. MAJALES	14
07. GENOCIDA VE RWANDĚ	16
08. MEME KOUTEK	18
09. POVÍDKA	20
10. DUBEN – KILOMETRY RUBEM	22
11. FOTOKOUTEK	24
12. RECENZE BATMAN	26
13. RECENZE CRUELLA	28
14. RECENZE KYTICE	28
15. RECENZE ODEPSANÝ	30

TI, CO NĚCO PŘIHOUILI NA HROMADU

Radovan Pilch

Lukáš Novák

Silvia Kociánová

Patrik Šaněk

Alan Galan

Hana Pešáková

Samuel Žárský

Jaroslava Krmela
Vacková

Tereza Valíková

Barbora Ilčíková

Dan Charvát

Michaela Randusová

Lucie Staníková

Andrea Plánková

OBSAH

PROJEKTOVÝ TÝDEN

BARBORA ILČÍKOVÁ

Pro letošní projektový týden jsme si jako učitelé připravili opět neotřelé a výjimečné zadání. Měli jsme totiž příležitost využít prostor 44. budovy v areálu Svit. Tento prostor v pátém patře spravuje pan Alois Langer s projektem „44 centrum řemesel“ - Prostor podporující řemeslo, ale i umění, kreativitu a design. (<https://www.dilna44.cz/>)

Letošní třetáci tak měli k dispozici zajímavé industriální prostory jednoho patra v budově, kde se vyrábí například Vasky, Superfeet nebo FERN s.r.o.

Společné téma bylo „Továrna“ a skupinky složené se studentů každého oboru měly za úkol následující: „Vaším úkolem je ve skupině vytvořit unikovou hru ve vybraném žánru. Stejně prostory využívají i ostatní skupiny, takže v pátek bude v místě 5 her, které si mohou případní návštěvníci zahrát. Hra se bude hrát s využitím telefonu přes webové rozhraní nebo přes aplikaci. Hra musí obsahovat videosekvence, 2D minihru a musí být graficky kvalitně zpracována. Může obsahovat animace nebo augmentovanou realitu. Tato hra bude měsíc k dispozici návštěvníkům 44. budovy.“

Třetáci pracovali během týdne jak ve 44. budově, tak ve škole a vytvořili pět her s tematikami - horor, komedie horor, post apokalypsa, detektivka a fantasy. Tři z nich jsou dostupné v březnu a dubnu každé úterý a čtvrtek v 5. patře ve 44. budově areálu Svit. Přijďte si tedy také zahrát!

ILUSTRACE DENISA POLÍNKOVÁ | 3D MODEL ŠTĚPÁN HRDLIČKA

YES, PLEASE ANEB CHC MIMO CHC

Paříž? Paříš!
Londýn? Indeed.
Oxford? Kouzelný.
Každý den skoro 20.000 kroků? Check.
Vydržíš sedět 55 hodin během jednohodiny
v autobusu? Hold my beer.
Přinášíme throwback na trip po Englandu!

Kde jinde oslavit světový den Star Wars než v Lego store na Leicester square? A pak to zakončit vynikajícím "all you can eat" zážitkem v podniku ve čtvrti Soho?

Tereza Valíková

CO NA TO STUDENTI?

Nejvíce se mi líbilo ve studiích The Making Of Harry Potter, které zaujmou i ty, kteří nejsou fanoušci filmové série. Anglie působila poklidně a Národní galerie v Londýně byla zajímavá. Paříž a Oxford mě tolik nezaujaly. Na ubytování v Anglii jsme dostávali velmi sladká jídla a také například typické octové brambůrky. Cestování bylo náročnější, ale to k tomu patřilo. Výlet stál za to!

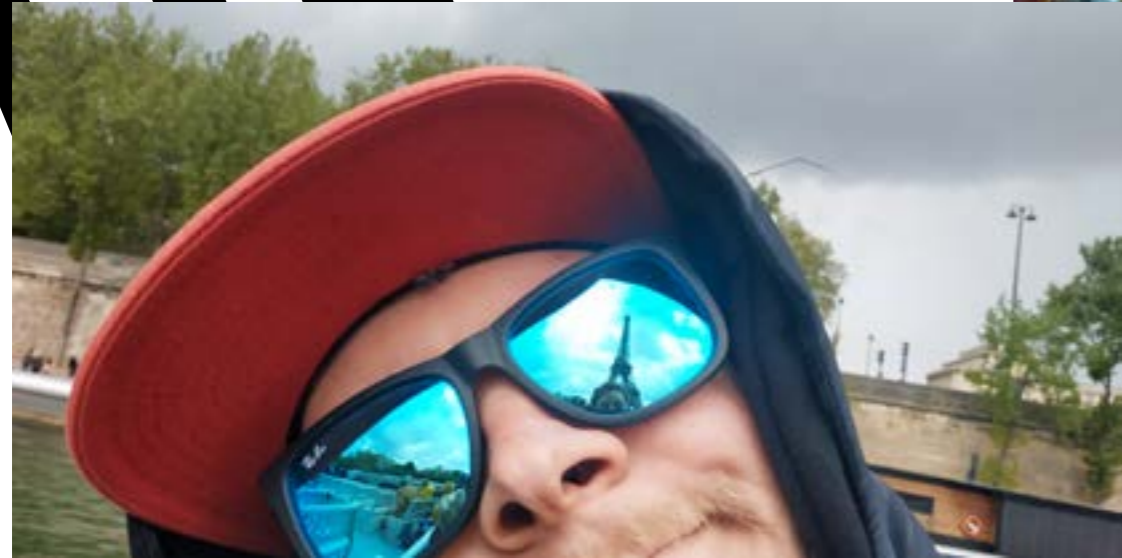
Markéta, 2.B

Výlet se mi moc líbil, navštívila jsem mnoho nových míst, viděla nové věci a dokonce se seznámila s několika studenty, mezi kterými každý den procházím. Samotný program byl pestrý a zajímavý, osobně se mi nejvíce líbilo v tajuplném Harry Potter studiu, které mě velice mile překvapilo, nebo klidném Oxfordu. Jedinečnou možností bylo také ubytování u britských rodin, kteří nám ukázali, jak běžní lidé v Anglii žijí. Jediné, co mi na výletu vadilo bylo věčné čekání na řady a dlouhé cestování – po 24 hodinách v autobusu jsem byla absolutně vyčerpaná. Mimo to byl výlet úžasný a rozhodně doporučuji studentům v dalších letech!

Lena, 2.B

Tento výlet se dá popsat jedním slovem, úžasný! Vážně to tak je, užil jsem si ho na maximum se svými spolužáky, učiteli, a i ostatními se kterými jsem prokecl alespoň pár slov. Zážitků mám spoustu, například jak jsem fotil na lodi paní učitelku Valíkovou a pana učitele Pometla, to bylo též suprové :D Ale jinak samozřejmě všechny památky, Oxford, Eiffelovka, a hlavně Studio Harryho Pottera ;)

Jakub, 1.C

VÝSTAVA ONDŘEJE SEKORY

ZNÁMÝ I NEZNÁMÝ | ZNÁMÝ I NEZNÁMÝ | ZNÁMÝ I NEZNÁMÝ

Od 28. 2. do 14. 5. 2023 ve všech třech patrech Villy Pellé v pražské čtvrti Bubeneč probíhá jedinečná výstava, věnovaná Ondřeji Sekorovi, uspořádána u příležitosti 90. výročí zrození Ferdý Mravence.

Doprovodný program výstavy je bohatý – probíhají komentované prohlídky a tvůrčí dílny pro děti, které jsou zaměřeny na pozorování brouků, na stínové divadlo a rozpohybování Sekorových hmyzích postaviček, děti mohou pomocí praxinoskopu oživit své figurky a seznámit se se základy animace nebo si vyzkoušet práci redaktora a přispět do galerijních novin. Na své si samozřejmě přijdou i starší i nejstarší, kteří na knihách Ondřeje Sekory vyrostli – ne náhodou jsou považováni za nejlepší české populární učebnice přírodopisu.

Všechny Sekorovy knihy je možné si koupit v informačním středisku a

mnoho dětí po prohlídce přinutí rodiče, aby jim některou knížku koupili, často si oblíbenou knížku ze svého dětství koupí ale i senioři, kterých výstavu navštěvuje mnoho. Ocenění si zaslouží přístup pracovníků galerie, které starší návštěvníky ochotně doprovázejí ve výtahu při cestě do vyšších pater.

Přízemí je věnováno obecnému seznámení s životem a dílem Ondřeje Sekory, v prvním patře jsou vystaveny jeho knihy a dobové plakáty i jeho pastely, které se netýkají říše hmyzu, ve druhém patře jsou vystaveny loutky v nadživotní velikosti a na filmovém plátně jsou promítány černobílé filmy s Ferdou Mravencem a jinými Sekorovými hrdiny. Pomyslnou sladkou tečkou za výstavou může být konzumace domácích zákusků ve vyhlášené kavárně v suterénu Pellého villy.

Sekorův životopis, po částech umístěný na zdech chodeb Villy Pellé, je mimořádně zajímavý, jeho spektrum zájmů bylo neobvykle široké. Žil v letech 1899–1967, byl spisovatel, novinář, kreslíř, grafik, ilustrátor, karikaturista a entomolog, spolupracoval s rozhlasem, televizí, filmem i divadlem. Narodil se v Králově Poli u Brna (dnes část Brna) jako třetí ze šesti sourozenců. Od dětství sbíral motýly a brouky, sportoval, hodně četl a rád kreslil. Koncem 1. světové války byl odveden jako jednorozční dobrovolník do armády do Vídně,

AUTOR ČLÁNKU LUKÁŠ NOVÁK

gymnaziální studia proto dokončil až po válce. Studoval práva v Brně, ale po nepovedené státnici studia po dvou letech zanechal. Již za studií spolupracoval s redakcemi časopisů, a tak po ukončení studií nastoupil do sportovní rubriky Lidových novin. Pracoval jako sportovní referent a kreslíř v brněnských Lidových novinách. V letech 1923 a 1927 (nebo 1928) byl redakcí vyslán do Paříže, po návratu se i s redakcí Lidových novin přestěhoval do Prahy, kde studoval všeobecnou školu pro kreslení a malbu u prof. A. Hofbauera a až do roku 1941 redigoval Dětský koutek. Protože jeho manželka byla podle Norimberských zákonů Židovka, musel svou práci opustit. Založil a redigoval časopis Sport. Obecně je považován za zakladatele československého a českého ragby, které poznal při pobytu v Paříži. V časopise Sport na pokračování vydával a ilustroval pravidla tohoto sportu. Byl trenérem ragbyových družstev Moravská Slavie v Pisárkách a AFK Žižka Brno, které pod jeho vedením sehrály v Československu vůbec první ragbyové utkání, vytvořil českou ragbyovou terminologii a byl také aktivním rozhodčím.

Jeho první knižní seriálovou postavou byl ve 20. letech pes Voříšek, dalšími postavami byl lovec a cestovatel Animuk, sportovci Hej a Rup, dobrý voják Vendelín či přítroublé kuře Napipi. Nejoblíbenější postava Ferdý Mravence se poprvé objevila na stránkách Pestrého týdnu v kresleném seriálu pro dospělé v lednu 1933, později (1935) k němu přibyl i Brouk Pytlík. První Sekorovou knížku pro děti Ferda Mravenec následoval Ferda v cizích službách, Ferda v mraveništi, Ferdův slabikář, Ferda cvičí mravenišťe a Kousky mládence Ferdý Mravence.

V posledních svou letech 2. světové války byl Sekora vězněn v pracovních táborech v Německu. V autentickém deníku s hořkým humorem vylíčil strasti tábořového života. V pracovním táboře se spoluvězněm slavným hercem Oldřichem Novým hrál maňáskové divadlo.

Po válce se stal redaktorem deníku Práce a časopisu Dikobraz, byl jedním ze zakladatelů Státního nakladatelství dětské knihy, stál u prvních pokusů o televizní vysílání pro děti, neoficiálně hrál maňáskové divadlo a po celé republice pořádal besedy s dětmi. Zasloužil se také o propagaci zoologické zahrady v Praze, spolupracoval s Československým rozhlasem a stál i u počátků vysílání České televize. Záchvatem mrtvice v roce 1964 skončila jeho veřejná činnost. Jeho syn Ondřej dosáhl popularizace otcova díla formou filmu, který byl natočen v Německu.

Veřejnost si Ondřeje Sekoru spojuje nejvíce s Ferdou, hmyzím hrdinou s velkým zadečkem a puntikovaným šátkem, činorodým, odvážným, optimistic-

kým a praktickým všeumělem sportovního ducha se smyslem pro fair play. Komiks s Ferdou Mravencem byl původně určen pro dospělé čtenáře. Tato, do značné míry autobiografická postava, nesoucí silný morální apel, měla však vlastnosti, které nesloužily pouze pro zamyšlení dospělým, ale výtvarným zpracováním a vynalézavostí zaujaly i dětské čtenáře. Kladné i záporné lidské vlastnosti pak měly i další postavičky z hmyzí říše, jak do jeho příběhů přibývaly. Ferda zůstává aktuální i v 50. letech, kdy podle socialistických ideálů chodí na brigády, organizuje plnění pětiletých plánů, bojuje proti imperialistickému americkému broukovi (Mandelinka bramborová) a zapojuje se do pracovních soutěží. Brouk Pytlík je však, na rozdíl od optimistického Ferdy, postavou daleko plastičtější, která v různých příbězích představuje oprávněně i nespravedlivě odsuzovaný prototyp nešikovnosti a popletenosti i příčinlivosti, poctivosti a lenosti i povrchnosti.

Sekorova všestrannost a schopnost karikaturního až groteskního vidění světa komplikuje plné docenění jeho díla. Snad i proto bylo jeho tvorbě v poslední době věnováno mnoho výstav, např.: Ondřej Sekora přírodovědcem (2013 Jičín, 2014 Velké Pavlovice, 2019 Kladno), Ondřej Sekora: Mravenčí a jiné práce (2020 Brno) nebo Ondřej Sekora: Ze života nejen hmyzu (2021 Havlíčkův Brod). Výstava ve Ville Pellé je ale svým rozsahem jedinečná a letáček, který ji označuje za vhodnou pro celou rodinu, opravdu nelže.

ILUSTRACE LUCIE STANÍKOVÁ

NAPSAL LUKÁŠ NOVÁK

GALERIE LUMIA

OTEVŘENA PRVNÍ STÁLÁ EXPOZICE DIGITÁLNÍHO UMĚNÍ V ČESKÉ REPUBLICE

V letošním roce byla v srdci Prahy na dohled od Staroměstského náměstí v Celetné ulici 15 otevřena jedinečná interaktivní expozice audiovizuálního umění. Zaujímá celé druhé patro budovy a o návštěvníky všech věkových kategorií nemá nouzi, i ve večerních hodinách jí neustále procházejí, běhají, skáčou a pohybují všemi částmi těla jednotlivci i skupiny.

Je možné v ní spatřit umělecká díla vytvořená pomocí nejmodernějších zobrazovacích metod, jako jsou 3D projekce, videomapping, LED mapping, interaktivní videoprojekce, nabízí i procházku zrcadlovým labyrintem nebo posezení v kaleidoskopickém kině. Tyto moderní digitální metody umožňují návštěvníkům přímo fyzicky vstoupit do samotného uměleckého díla a dávají jim možnost ovliv-

ňovat jeho podobu vizuální, pohybovou i zvukovou. Záleží jen na věku a temperamentu návštěvníka, jakým způsobem je rozpohybuje, ozvučí nebo jinak přetvoří.

Výstava je společným projektem ně-

kolika umělců, které spojuje vztah k moderním technologiím a audiovizuálnímu umění. Koncept interaktivní audiovizuální výstavy se zrodil v hlavě Filipa Kočíka – fotografa, výtvarníka a producenta, působícího pod přezdívkou Feex. Na projektu s ním spolupracoval Ati SPHERE – digitální umělec, soustředící se na tvorbu interaktivních instalací a videomappingu, Michal Škarpík, tvořící video art, light engineer Slavomír Hrdina a akademický sochař Jakub Chocholoušek.

A co je pro některé z nás důležité – do budoucna je plánována i spolupráce se studenty uměleckých škol, kteří by měli možnost vystavit zde své projekty.

Expozice je otevřena denně od 10 do 20 hodin a vzhledem ke světelným efektům není vhodná pro osoby trpící fotosenzitivní epilepsií.

MAJALES

PRÁCE STUDENTŮ 1. B

GENOCIDA VE RWANDĚ

PATRIK ŠANĚK

Kdybych se teď zeptal několika lidí, co si představí pod pojmem genocida, pravděpodobně by se jim vybavil holokaust. Ale kolik z nich by jmenovalo rwandskou genocidu z roku 1994? Někdo určitě, ale ne všichni. Rwanda a její problém byl částečně ignorován celým světem a kvůli tomu se v této malé zemi ve Střední Africe odehrál jeden z nejhrůzivějších činů moderních dějin.

Jednalo se o spor mezi kmeny Hutu a Tutsi. Belgičtí kolonisté zvýhodňovali kmen Tutsi, ti byli dle jejich názoru světlejší. Jelikož většinu populace Rwandy tvoří Hutu (85 %), Tutsi neměli šanci po osamostatnění Rwandy ve volbách uspět. Vláda během několika desítek let činila spoustu chybných kroků vedoucích ještě k většímu rozdělení tehdejší rwandské společnosti. Když konflikt započal, nejenže došlo k vraždění všech Tutsi, ale také na umírněné Hutu. Radikální Hutu neznali přitele a nebáli se udat či zabít své sousedy. Konflikt skončil 100 dní po začátku, vyžádal si téměř milion obětí a 2,5 milionu lidí opustilo Rwandu.

V rozdělování kmenů pokračovaly i bývalé vlády Rwandy. Hutu si zášť vůči Tutsi pravděpodobně nesli ještě od Belgičanů. Vláda Hutů utlačovala Tutsi a ti poté vedli odboj vůči vládě. Když budete od sebe lidi rozdělovat a říkat: „Tihle jsou špatní, protože jsou takoví a tihle zase špatní“, tak definitivně vzniknou spory. Vláda si myslela, že jí to projde, ale ne. Oba kmeny na sebe útočily ze strachu tak dlouho, dokud z toho nevypukl masakr.

Nejvíce mě naštválo při studování této látky zjištění, že státy světa dělaly málo pro zastavení této události. Myslím, že kdyby se tohle dělo ve vyspělejších státech, nikdo by to neignoroval, např. invaze na Ukrajinu. Svět se sjednotil a většina států Ukrajinu podporuje více než rok. Připadá mi, že vyspělé státy ignorují problémy méně významných států. „Plýtvat“ peníze a zdroje na nevýznamné státy vám nepřinese moc voličských hlasů. Dejme si jako příklad USA. Spojené státy podpořily Ukrajinu mnohokrát během konfliktu. Může to být kvůli tomu, že pojmy Rusko a Putin nebyly na západě nikdy oblíbeny, proto voliči rádi uvidí, jak s tím konečně vláda něco dělá. Je pravda, že porovnávat tyto dvě situace je nefér, jelikož ve Rwandě šlo převážně o vnitrostátní konflikt a konflikt na Ukrajině je už větší válka mezi státy. I tak cítím velkou nelibost vůči světu a k tomu, jak se tehdy někteří zachovali.

Přijde mi neskutečné, jak mohla tato situace někoho donutit zabít i své známé. Jak velkou nenávist v sobě musí člověk mít, aby poslal svoje milované na taková jatka. Myslím že tím, jak byla rozdělena společnost, z počátku znevýhodňování Hutu se upnuli k extrémismu, a proto si zvolili vládu, která s tím měla něco udělat. Pro lidi je jednodušší přijímat rozkazy, než je vydávat. Poslouchali rozkazy a byli spokojeni, protože se konečně něco děje a věci se hýbou kupředu. Uvažuji nad tím, že jim bylo jedno koho zabijí, oni si mysleli, že čistili jejich stát od zla, přitom sami zlo páchali.

Řekl bych, že velkou roli v celém tomto konfliktu hrála i propaganda. Podněcovali v nich násilí a připomínali jim rány z minulosti. Přitom vše, co Tutsi udělali, bylo v reakci na vládu Hutu, která reagovala na kolonisty z Belgie a jejich rasistickému nadržování.

Můžu říct, že Rwandská genocida je chybou Belgie? Ano, ale lhal bych. Obyvatelé Rwandy poté mohli rozhodovat sami za sebe. Oni si volili vládu a oni rozhodovali o svých činech. V historii sice byly mezi kmeny problémy, které ale způsobil někdo jiný. To že se potom budou navzájem nenávidět si zvolili sami. Pachuť, která v nich zůstala, extrémističtí Hutu a malá ochota světa pomoci dovedla Rwandu ke katastrofě. My můžeme takovým situacím předejít, občas se musíme sjednotit a uskromnit, když to pomůže jiným. Protože nechceme zažít další genocidu ve Rwandě či invazi na Ukrajinu.

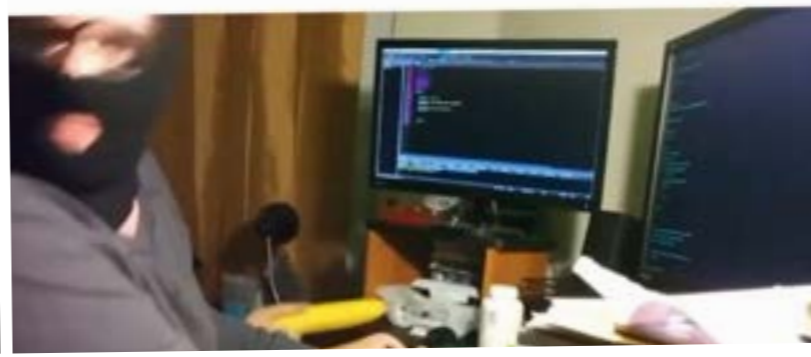
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME
MEME

AUTOR DAN CHARVÁT | AUTOR DAN CHARVÁT | AUTOR DAN CHARVÁT | AUTOR DAN CHARVÁT | AUTOR DAN CHARVÁT |

Na klauzury mám ještě čas

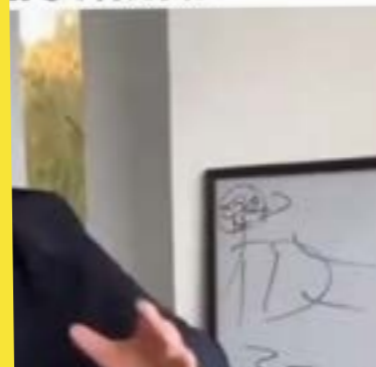
Vývojáři a hodina s Leonem

Pan Pometlo vysvětlující v DVK jak se zachází s flexou

...ětlující v DVK
...í s flexou

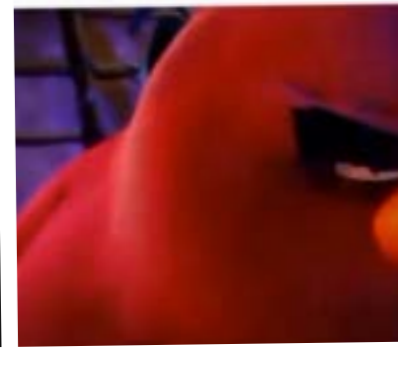
Pan Pešák když ho nejvíc potřebuješ

Před školou se nesmí kouřit
Studenti před školou:

Pan Němec když proč je v th

Pan Pešák když nemáš přezuvky

Grafici vysvětlující filmařům že jejich klauzury jsou těžší

Zeno když mu přijde žádost o prominutí zkoušky

...nesmí kouřit
...kolou:

Míchání barev ve výtvarce

Pan Němec když se ho někdo zeptá proč je v thetě obraz psa

Pan Pešák když

NAVŽDY SPOLU?

MICHAELA RANDUSOVÁ

25. dubna, pondělí ráno, byl jsem u psychologa

Někdy mám pocit, že jsem nejšťastnější kluk na zemi. I můj psycholog pan Abraham tvrdí, že jsem vesměs spokojený člověk, s jakými se při své profesi příliš často nevidá. Což samozřejmě vtipkoval. Tedy zčásti... Nicméně sem tam si s ním zopakují, co mě těší a naplňuje. Pro mě je to třeba schopnost neřešit takové závistivé nesmysly jako můj otec, anebo že mě už napoprve vzali na výšku. Úplně jsem s tím nepočítal a asi by mě ani netrápilo, kdybych se na ni nedostal, ale udělalo mi to ohromnou radost, mohl jsem jít do stejného města jako Jasmin. Náhodou, tohle mi vykreslí úsměv na tváři každý den. Ano, opravdu každý den. I když je tu taková malá drobnost... Jak můj psycholog tvrdí, že sám nejsem člověk, který by se pro mnohé starosti trápil, nějaký důvod jsem k jeho návštěvě mít musel. Nerad to přiznávám a pověděl jsem to jen jemu, protože pravdou je, že zrovna Jasmin je tím „něčím“, co mě zneklidňuje. Proto také návštěvy psychologa jsou před ní mým malým tajemstvím.

26. dubna, úterý večer, vzpomínky...

Nikdy jsem se tolik nezamíloval jako tenkrát, když jsme byli na střední a náhodou jsem Jasmin po tanečních potkal v klubu. Kámoši mi někam utekli a já se tam ocitl úplně poprvé a sám. Dovedlo mě to z vydýchané místnosti právě na terasu, kde Jasmin seděla. Taky vypadala osamoceně. V životě se na mě ještě žádná holka neusmála tak krásně jako ona, když jsem ji oslovil. A od toho večera jsem ji dodneška neopustil. Přesně dnes jsou tomu tři roky.

Jsmo spolu na kolejkách a pořád tam ten prvotní zápal je. Jen... ach jo, těžko se mi o tom píše, protože mi na ní neuvěřitelně moc záleží. Dokáže být však příšerně emociální, výbušná a někdy i moc přísná na sebe, na mě, na všechny... Ani dnes nepřekypovala dobrou náladou. Sotva jsem došel na pokoj, s pozdravem na mě koukla tázavými očima. Vůbec jsem nechápal, o co jde. Svůj pohled doprovodila slovy, že jsem určitě na dnešek zapomněl. Ale já nezapomněl, vím, že máme výročí, jen jsem doufal, že to spojíme s nadcházejícím majálem, když dneska chtěla dohnat školu. Moji domněnku vyvrátila a pověděla mi, že jsme nemuseli hned někam chodit, ale mohl jsem jí donést aspoň kafe, o které mě poprosila. To mi asi uniklo... Slíbil jsem však, že si to vyhradíme zítra. Četla nějakou tlustou bichli a venku bylo dávno po setmění.

Je úterý, 26. dubna

Za chvíli odbije půlnoc. Celý den jsem se snažila přelouskat Bídníky v jejich originální délce, ale nepředstavitelně mě to unavilo. Nedočetla jsem je. Benjamin to dávno zalomil a já si ani nestihla zapsat svůj den, což doháním teď. Zítra bych měla zajít k panu Lincolnovi – tedy správně k psychologovi Abrahamovi, ale pro mě je to zkrátka Lincoln – a mám pocit, skoro jistotu, že mu neudělá radost, když mu řeknu, co jsem dnes dělala. Snaží se mě upozornit, že si toho na sebe беру přespříliš a to mému problému nepomáhá. Nenazýváme to zrovna problém, ale já tomu tak říkám, jelikož je to něco, co mě dohnalo k vyhledání jeho pomoci. Jsem příšerný nervák, snažím se s tím pracovat, avšak nevím, jak se teď uklidnit, když jsem nedostala velice oblíbený placebo efekt v podobě kávy. To je teď jedno, stejně bych už měla jít spát, a ne se tady ničit nad víc než století starou knihou.

Chtěla bych umět tak rychle usnout jako Benjamin. Snad jsem ho příliš nenaštvala, že jsem svítila lampičkou dlouho do noci. Musí však uznat, že jsem se ji snažila obrátit tak, aby mu nesvítila do očí. Usnul hned. Neměl by si tedy ráno stěžovat. Ale co to plácám? On si nikdy nestěžuje. Spíš si z toho, co ho štve, dělá legraci. Nechápu, že ještě takoví lidé existují a já mám přímo jednoho v pokoji. Oprava, já zrovna s jedním takovým chodím. Pro něj to ale musí být nejspíš utrpení, že žije s nesmírně pedantním člověkem. Fakt se za sebe stydím. Přeji si, aby i přes mou tvrdohlavost viděl, že ho mám vážně ráda.

27. dubna, středa odpoledne, oslava výročí?

Nevěřil bych, že se tak naštve, a ještě kvůli takové blbosti! Napadlo mě, že bych ji mile překvapil a rozhodl jsem se na ni čekat na zastávce, až jí skončí škola, abych ji pozval na slíbené kafe, jenže sotva, co došla, mračila se. Vůbec jsem nechápal proč. Věděl jsem, že když se zeptám, lapím se do pasti a nenechá na mně nit suchou. Avšak já vážně netušil, co mám dělat, a nechtěl jsem se koukat celý den na její našťvaný výraz, když bylo takové hezké bezstarostné odpoledne. Nakonec jsem se laskavě zeptal a ona spustila. Zuřila, byla vyvedena z míry a dohnala to až ke slovům, třeba se jednou stejně rozejdem, a to jen proto, že se mnou klábosila nějaká holka z ročníku, kterou jsem viděl naposledy na seznamovaku a chtěl jsem být zdvořilý, když mě oslovila. Vlastně si ani nepamatuji, jak se jmenuje. A z oslavy nic nebylo.

Je čtvrtek, 28. dubna

Sedím v tramvaji a jedu ze sezení u Lincolna a napadlo mě, že bych mohla využít pár minut jízdy k rekapitulaci dneška, abych se nějak zabavila a v plném voze neklepala nervózně nohama z toho, kolik učiva musím ještě zvládnout. Od včerejška se nedokážu soustředit, musím ale uznat, že dnešní schůzka mi pomohla ulevit si a dát slovům volný proud. Má zloba na Benjaminu je o něco mírnější, i když mě pořád zaráží ta jeho zaslepenost. Jak si nemohl nevšimnout, že ta holka s ním flirtuje? A ještě k tomu tak přidržle! Vždyť ví, že s ním chodím. To na ní vážně neviděl tu dychtivost, anebo ze mě dělá hloupou, abych neodhalila, že už mě nemá rád? V podstatě i výročí nám tím pokazil! Nebylo to snad schválně? Psycholog si myslí, že je to jen má domněnka a vůbec to nemusí být tak černé, jak si představuji. Měla bych mu dát za pravdu, protože Benji je opravdu dobrák, který nikoho nenechá na holičkách. Jenže já vím, jaké to je někoho ohromně slepě milovat, a nechci se znovu spálit. A už vůbec ne u Benjiho. To by hrozně moc bolelo. Mrzí mě, že jsem na něj někdy přehnaně přísná, ale mám pocit, jako bych to nedokázala ovládat. Přeji si mít věci pod kontrolou a dovede mě rozhodit i úplná drobnost. Bojím se, že většinu hádek způsobuji svým perfekcionismem a jemu to zbytečně ubližuje. Vlastně tím všechno kazím já.

29. dubna, pátek pozdní odpoledne, zahájení studentského majálesu

Na chodbách kolejí byl až děsivý klid, když jsem se znovu vracel od Abrahama. Nikoho jsem nepotkal, ale vůbec jsem se nedivil, poněvadž začal festival, na jehož zahájení jsme se chystali vyrazit. Tedy sám jsem se chystal vyrazit. Na Jasmin jsem neviděl ani kapku zájmu. Je pravda, že pan Abraham mi dával podněty, abych se své přítelkyně zeptal, co má v plánu na večer a nějakou oklikou došel k majálesu, kam jsem s ní chtěl jít. Přemohla mě však snaha nerozpoutat další hádku. Dokonce mě docela vyděsilo, když jsem ji našel v pokoji. Co tu děláš? Pronesla překvapeně, i když mile, jako kdyby z ní opadlo našťvání. Nejspíš si myslela, že jsem se dávno bez rozloučení vypařil na zahajovačku. Nejistě jsem zalhal, že jdu půjčit nějaký sešit spolužákovi a popadl svůj deník, abych si v soukromí mohl zapsat pár postřehů od Abrahama. Zírala na mě. Já si totiž zápisky ve škole často nedělám a hlavně ne do sešitu. Sklesle si povzdechla a už nic nenamítala, jako by se snad bála. Čekal bych, že vybuchne, ale vůbec se

k tomu neměla. Vyloženě rezignovala a já se kvůli tomu ještě zastavil na prahu. Váhal jsem, jestli něco nedodat, ale radši jsem ji nechtěl vyrušovat, když se soustředila shrbená nad stolem plným učebnic. Bylo mi smutno. Obejmul bych ji. Neskutečně moc jsem ji chtěl obejmout. Jak strašně moc! Jenže já uhnul pohledem a tiše za sebou zavřel dveře.

Je pátek, 29. dubna

Zavřel dveře. Sice už od toho uplynulo několik minut, ale po jeho příchodu a následném odchodu se nedokážu koncentrovat na vzorečky. Je to jen hra s čísly a písmenky. Když je pochopíte, obměňujete právě čísla a písmenka podle potřeby, ale vzorec zůstává stejný. Ve vztahu to však nikdy není tak jednoduché, jen s nevýznamnými změnami. Je to příliš komplexní a subjektivní věc, které nejspíš moc nerozumím. Topím se v ní a netáhnu ke dnu jen sebe, ale i Benjiho. Musím se tedy pochválit, že jsem ho nechala jít a nekonfrontovala ho s jeho lží. Samozřejmě že mi kecal. Na poznámky používá jeden velký blok, kde má jednotlivé předměty označené lístečky. Pro důležité zápisy používá notebook. Nikdy ne malý objemný sešitek. Vlastně jsem ho u něj viděla poprvé.

Zase se mi roztřáslly nohy. Musím si odpočinout. Dlouho jsem pozorovala svůj schlíplý odraz v černé obrazovce počítače. Nakonec jsem ho zaklapla. Nemohla jsem se už na sebe dívat.

Vážně jsem s ním chtěla jít. Přemýšlela jsem, že bych se ho zeptala, jestli se k němu můžu přidat, když jsme se na tom už několik týdnů dopředu domlouvali. Poslední dobou o tom však nepadla řeč, tudíž jsem počítala, že jde s kamarády. A asi se zdá, že s nimi opravdu šel, pokud tedy ne s někým úplně jiným... Zavinila sis to sama, tak se v tom vymáchej. Už se můžeš jen sklesle dívat na jeho prázdnou postel, dokud s ním máš ještě něco společného.

30. dubna, sobota brzy ráno, pomatená noc?

Tohle je nesmírně důležité. Sice jsem se probudil před chvílí a je brzy ráno, ale rozhodně mám kocovinu, přesto si rychle potřebuji zapsat to, co si ještě z noci pamatuji. Člověk opojený drinky a vším, co mu přijde pod nos, přestane velmi rychle přemýšlet. Snadno se také podvolí. Někdy je to moc krásný pocit, když nemusí nic řešit a zdá se mu, jako by vše bylo zábavné. Pro mě byl právě celý večer radostný. Sem tam v záři reflektorů se na mě usmívala ta holka, se kterou jsem se bavil na zastávce. Stále jsem neznal její jméno. Nějak ke mně přitancila a do rána mě neopustila. Hlava mi pulzovala totální euforií, jak jsem se díval do jejích očí a toho milého úsměvu. Úplně se mi zatemnilo před očima a svět se zpomalil. Připadalo mi to ironické. Nemohl bych totiž tvrdit, že ten úsměv jsem už někde neviděl, protože kdysi jsem na klubové terase potkal někoho, kdo se na mě také usmíval. Ovšem tehdy ten úsměv byl přímo kouzelný. Ale Jasmin se mnou v tu chvíli nebyla.

Tiše jsem se po koncertě plížil do pokoje. Co jsem měl pod nohama, bylo úplně vše, jen ne pevná zem. Nevěděl jsem, jestli je jedna hodina anebo zdali nebude svítat během pár minut. Snažil jsem se alespoň trochu vnímat, jenomže moc mi to nešlo. Nemohl jsem poznat, jestli Jasmin spí, když jsem jejím směrem mžikal očima. Přišel jsem k její posteli. Bylo to naivní, ale musel jsem si to ověřit hmatem. Skutečně tam nebyla. Jen peřina a polštář. Za stolem pečlivě uklizeno. Vteřinku jsem na její posteli seděl a mnul si obličej. Bylo mi do breku. Že mi to všechno za to vůbec stojí...?! Svlékl jsem ze sebe jen nutné a odhrnul peřinu z té své. Polekaně jsem ucouvl. Neutekla. Choulila se v mé posteli a svírala moje tričko. Pohládl jsem ji po tváři. Opatrně jsem ji posunul a usnul s ní v objetí.

DUBEN – KILOMETRY RUBEM JAROSLAVA KRMELA VACKOVÁ ČERVEN UKONČÍME BĚHEM

Školní rok se nám rozjel nezadržitelným tempem a už se blížíme k jeho zdárnému konci. Ještě než ale začneme vymýšlet nejúžasnější prázdninová dobrodružství okořeněná aktivitami z bucket listu, čekají některé z nás dvě sportovní výzvy. A páč nejsme škola pro poseroutky, ale pořádné hrdiny s uměleckými dušemi, náležitě zaberem a ještě si to užijem.

Dubnová výzva "Deset tisíc kroků" opět nemohla zůstat nevyslyšena a hozenou rukavicí jsme ležet nenechali. Zformoval se opět školní tým, v jehož středu jsou nižší desítky žáků a pár pedagogů, co se stejně pořád hýbeme, tak proč ne společně. Někteří se zapojili již podruhé v jednom školním roce. A to si zaslouží pořádné ocenění, které po výzvě předáme! V tomto měsíci však budeme brázdit ulicemi Zlína a jeho okolí sobě pro radost a dobrou kondici a připravovat se na zlínský festivalový běh.

Do něj se přihlásilo zase o něco více zájemců z naší školy než v loňském roce a skuteční se opět během zlínského filmového festivalu na začátku června. Ladit formu můžou společně s panem učitelem Holíkem v rámci hodin tělocviku, kam se čas od času neváhají připojit i jiní z aktivních pedagogů, kteří se na běh připravují. A to může být výzvou jak pro žáky, tak pro pedagogy. Koneckonců, naposledy jsem si vyběhla s chlapci z 1. A a B a formulka "Přece nechcete, aby vás předběhla učitelka" docela zabírala. Někteří zvládli na první dobrou krásných 7 km i do mírného kopečka!

A jestli běh nesnášíte a není nic, co by vás přimělo změnit názor, nebo se jen o něco jako běh pokusit, nezoufejte. Vždycky můžete školní tým přijít podpořit, povzbudit a přinést něco dobrého k trati, neboť energie není nikdy dost. Také se můžete do organizace festivalového běhu zapojit jako dobrovolníci, jejich nábor je stále aktuální. A pokud vládnete hudebnímu nástroji nebo ještě lépe jste členem nějakého hudebního uskupení, vytvořte pořádnou atmosféru přímo na trati! Podpoříte a motivujete běžce, pobavíte i diváky. Za odměnu organizátoři nabízí volňásky na letní festivalové kino, ale radost budou mít i vaši kolegové, které na trati nakopne vaše hudební exhibice. Pro více informací mrkni na stránku www.zlinskypulmaraton.cz.

Takže sportu zdar, běhu obzvlášť, ale všem, kteří překonávajíte sami sebe, a to nejen ve sportu, klobouček!

FOTOKOUTEK

BATMAN | BATMAN | BATMAN | BATMAN

RECENZE NEOBSAHUJE SPOILERY | RECENZE NEOBSAHUJE SPOILERY | RECENZE NEOBSAHUJE SPOILERY

Batman je temný detektivní film od studia DC z roku 2022. Jedná se o reboot série Batman v novodobém kinematografickém kabátku, který filmu rozhodně sluší. Tak se na to pojdme podívat trochu víc zblízka.

Příběh je zasazen do středu gothamských voleb, během kterých přišel čas odkrýt všechny lži a podvody minulých let a čelit kruté pravdě. Už to není jenom o tom najít a zneškodnit hlavního padoucha, ale souběžně s tím odhalit a pochopit všem dobře známé vedlejší postavy, kterým je věnováno mnohem více prostoru pro vysvětlení jejich jednání a vzájemných vztahů. Postavy tak nejsou jednoznačně „dobré“ či „špatné“ a jednají zkrátka ve svém vlastním zájmu, což je příjemná změna oproti jiným superhrdinským filmům. Zároveň se zde také utváří vnitřní konflikt v Batmanovi a otázka komu pomoci a koho potrestat, která perfektně zapadá do detektivní zápletky příběhu.

Celý příběh by však byl k ničemu bez dobrého zpracování. U tohoto filmu se nám však potkávají režisér a scénárista Matt Reeves a oscarový kameraman Greig Fraser.

Scénář a skvěle napsané postavy jsem dostatečně vychválil už v sekci o příběhu. Teď dodám, že jsou i uvěřitelně zahrané v čele se cílevědomým Batmanem ztvárněným Robertem Pattinsonem (Tenet), stále nejistou Catwoman

zahranou Zoë Kravitz (Fantastická zvířata) a dalšími. Film také těží z práce kameramana, který stojí za kamerou filmu Duna z roku 2021, a při zhlédnutí a analyzování obou filmů je zajímavé vidět, jak Greig ztvárňuje dva zcela charakterově odlišné snímky. V takovém světle pak vyniká jako ještě lepší kameraman, než kdybychom obě jeho práce posuzovali jednotlivě. To vám však neřekne, jak film vypadá ve skutečnosti. Film je prošpikovaný nezapomenutelnými scénami, a každá má svůj osobitý styl i atmosféru. Například intimní dialog na střeše mrakodrapu při západu slunce se skvělými hereckými výkony a hudbou, která tvoří scéně celou výjimečnou atmosféru a vrcholící napětí.

Právě hudba a sound design obecně dodává filmu jeho ojedinělý styl, propojuje příběh, herecké výkony a kameru do jednoho celku a utužuje příjemně vystihnuté tempo a délku filmu. Ještě vyzdvihnu dobře vyvážené zvuky ať už tichého dialogu nebo komplexní chaotické scény.

Abych to shrnul, jedná se o fantasticky příběhově zvládnutý reboot, který precizně kombinuje všechny své prvky do jednoho výborného celku. Z tohoto celku ještě vyzdvihnu již dříve zmíněnou kameru se sound designem, obzvláště v akčních scénách. Definitivně stojí za to se na něj podívat, a když už budete v tom, můžete zkouknout i Dunu.

FILMOVÉ RECENZE

CRUELLELLA

RECENZE NEOBSAHUJE SPOILERY

Cruella je novodobým ztvárněním známé záporné postavy od studia Disney z roku 2021, která byla poprvé představena v roce 1961 v animovaném filmu „101 dalmatinů“. Krutá, chladná, bezcitná, ale i geniální módní návrhářka, která se snaží prorazit v módním průmyslu za každou cenu.

Po technické stránce nejde mnoho vytknout. Právě naopak zde budu spíše chválit.

Příběh je sice přímočarý a srozumitelný, ale je dostatečně propracovaný a zajímavý.

Kamera je krásná a na film je skutečně příjemné se dívat. Žádný umělecký skvost nečekejte, jen je vidět, že má film po této stránce produkční kvalitu.

Do technické části zařadím i kostýmy, se kterými tento film dokonce vyhrál oscara. A není se čemu divit. Kostýmy jsou velkolepé, originální a skutečně vedou styl celého filmu a posouvají ho na novou úroveň.

Co už se však nedá tak pochválit, jsou herecké výkony. Nejlepší práci podle mě odvádí Mark Strong ve své malé vedlejší roli. Ema Stone se chopila své velké role s respektem a odvedla velmi slušnou práci. Ostatní postavy jsou však spíše pro smích.

Přijde mi, že Disney opět nevychytal jakousi rovnováhu mezi cartoonovým a reálným stylem postav. Abych vysvětlil, co myslím. Veškeré postavy se chovají nepřírozeně a snaží se napodobovat cartoonový styl absurdního humoru, který se prostě nedá zahrát reálnými herci. A podobné je to se vším v tomto filmu.

Co se týče shrnutí a doporučení, technická stránka v čele s kostýmy táhne film kupředu, zatímco Disneyho rozhodnutí mít všechno v pohádkovém stylu celý film táhne zase o něco zpět. I tak se jedná o jednu z nejlepších novodobých věcí, co jsem od Disneyho viděl a určitě stojí za to se na film podívat. Jen počítejte s tím, že to je více rodinný film, než detektivní drama, jak uvedl distributor.

NAPSAL RADOVAN PILCH; ILUSTROVAL ALAN GALAS

Disney
Cruella

KNIŽNÍ RECENZIE

NAPSAL SAMUEL ŽÁRSKÝ

KYTICE

Kniha obsahuje 13 balad, které jsou plné tajemné atmosféry, a to z ní dělá knihu ideální pro milovníky napětí. Každá z nich je unikátní a představuje nový napínavý děj a tajemné postavy s mnohdy překvapivým osudem. Setkáte se zde s umrlcem, který vstal z mrtvých nebo s matkou, která upřednostnila bohatství před vlastním dítětem. Kytice často poukazuje na hříchy, chamtivost a pýchu, kterou Erben pravděpodobně pozoroval na ostatních lidech, když Kytici psal.

Jediné, co mi na Kytici trochu překáželo je jazyk, kterým je psaná. Vyskytuje se zde totiž spousta archaismů, které jsem si často musel dohledávat, abych porozuměl baladě a také to

bylo pro mě zdržení od pokračování v čtení.

Každá z balad má unikátní postavy a děje na sebe vzájemně nenavazují. Spoustu balad je ale již známých z hodin češtiny na školách. Když se řekne Polednice nebo Vodník, tak se každému vybaví Erben a jeho sbírka Kytice.

Osobně se mi nejvíce líbila balada Svatební košile, kde mě oslovila postava umrlce a jeho rozhovor s pannou. Svatební košile mě zaujala svou atmosférou, kde velkou roli hrála denní doba, protože se děj odehrává v noci a také motiv kostela, umrlce pronásledujícího nevinou pannu a rouhání se, ke kterému umrlec vybízel.

Doporučuji knihu přečíst lidem, kteří mají rádi tajemnou atmosféru a hledají čtivé básně krátkého rozsahu.

ODEPSANÝ OSAMUA DAZAIE

Osamu Dazai (1909–1948), vlastním jménem Súdži Cušima, patří k nejvyhledávanějším japonským spisovatelům. Vyrstl v bohaté statkářské rodině, studoval francouzskou literaturu, ale studium na univerzitě nedokončil a kvůli neuspokojivým studijním výsledkům se poprvé pokusil o sebevraždu. Další pokusy o sebevraždu, jednou i spolu s manželkou, nebyly úspěšné, až poslední pokus mu vyšel. Měl velmi komplikovanou povahu a vztahy, rodina ho vydělila kvůli angažování v levicových skupinách a drogové závislosti. V letech 1940–1946 prožil nejproduktivnější období, kdy vydal řadu knih (Setting Sun, Odepsaný, School Girl, Flowers of Buffoonery, Blue Bamboo, Otogizoshi). Po roce 1946 se opět propadl do alkoholismu, trpěl řadou psychických poruch, podařilo se mu ale napsat nejoceňovanější dílo Člověk ve stínu. Potom spáchal sebevraždu.

Překlad románu Odepsaný vyšel česky v roce 2022. Jde částečně o autobiografický. Hlavní hrdina Józó si od dětství připadá jiný, společné chvíle s druhými, třeba i s rodinou u jídla, jsou pro něj utrpením, nedokáže vyjádřit své potřeby, vlastně si je ani výrazněji neuvědomuje. Zápisky jeho života jsou chronologicky seřazeny od dětství až do doby 27 let, kdy nemocný a prakticky bělovlasý tráví pravděpodobně (jeho konec cítíme jako nevyhnutelný) poslední chvíle života v přímořské chatě. Svou neschopnost přiblížit se lidem si uvědomoval velmi brzy, v dětství si přechodně nasadil masku třídního šaška, hraje velmi zdařile role, které jsou od něj očekávány, dokáže

velmi dobře předvídat, co kterého člověka pobaví nebo potěší, současně je zděšen tím, že se mu daří okolí oklamat. Tato vnitřní rozpolcenost vrcholí absolutním pocitem odcizení, hanby, selhání a roztáčí kolotoč sebestrukce. Přestože společností a jejími zvyky v zásadě pohrdá stejně jako pohrdá sebou, nevymezuje se proti ní otevřeně. Nezdá se ale, že by se bál, možná je mu všechno jedno, je odcizený, odepsaný. V jeho sebereflexi nenajdeme nikdy ani náznak toho, čeho chtěl v životě dosáhnout, že by měl z něčeho radost. Je velmi přitažlivý pro ženy, nemusí o ně vůbec usilovat, nabízejí se mu samy, ale opravdového citu k nim není schopen. Sám sice popisuje svůj smutek z toho, že po společné sebevraždě, kterou mu navrhla milénka, je narozdíl od ní zachráněn, ale vyznění působí jako sebelítost a sebepohrdání, což je vlastně ústředním motivem všech 130 stránek knihy (bez vysvětlivek a dodatku překladatelky Zdeny Švarcové).

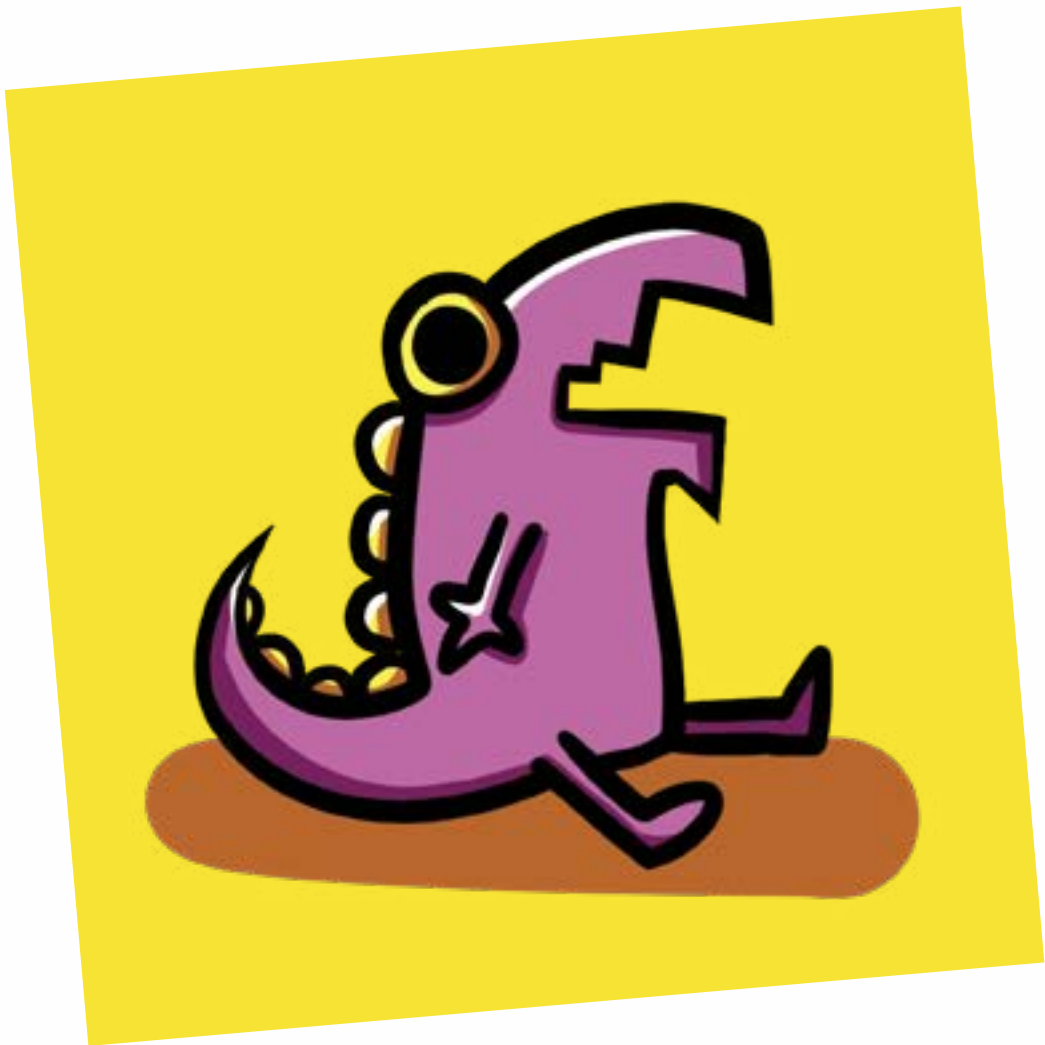
Kniha je zajímavým pohledem do nitra člověka, ale určitě není čtením pro každého. Možná by pro někoho s lehčí depresí mohla vyznít pozitivně, že na tom může být někdo ještě hůř, ale bezvýchodnost a depresivní ladění jistě čtenáře zasáhne.

AUTOR LUKÁŠ NOVÁK; ILLUSTRACE LUCIE STANÍKOVÁ

GRAFICKÁ ÚPRAVA ANDREA PLÁNKOVÁ

CREATIVE HILL COLLEGE